

Barcelona: un mandat perdut

«Aquest era un mandat on calia liderar les transformacions que s'estan produint a les nostres ciutats»

Manuel Valls plega i ho fa just en un moment que el mandat sembla esgotat. Ara fa una mica més de dos anys, el primer ministre francès aterrava a Barcelona amb la voluntat de fer fora Ada Colau de l'alcaldia de la ciutat. Poc esperava que aquelles eleccions les guanyaria el candidat independentista, Ernest Maragall. Per evitar que el candidat més votat per la ciutadania acabés governant, va facilitar que la segona força i la tercera força de la ciutat poguessin governar juntes. Amb el seu vot, Valls va marcar quin hauria de ser el futur de la ciutat.

Durant dos anys de mandat, hem viscut els pics més alts de descontentament social respecte al govern municipal de Comuns i el PSC. Aquest malestar generalitzat l'hem pogut veure especialment durant l'estiu pel que fa a incivisme, neteja (el cas de les rates a diferents districtes de la ciutat), seguretat (un 40% menys d'efectius a la Guàrdia urbana com cada any) i l'aparició dels macroprojectes de cuines fantasma a diversos districtes de la ciutat que posen en perill la manera de viure dels nostres barris.

En aquests dos anys, el govern de Barcelona no ha estat a l'altura. Aquest era un mandat on calia liderar les transformacions que s'estan produint a les nostres ciutats. Unes transformacions que han canviat la nostra manera de viure: des de l'urbanisme al consum, passant pel món del treball o la mobilitat. Enmig d'una pandèmia i una crisi, aquest mandat hauria d'haver donat peu a projectes estratègics per encarar aquests canvis: els residencials (el 30% dels barcelonins manifesten voler marxar de Barcelona si en tinguessin l'oportunitat), els del treball, el turisme, el digital, etc. Aquests reptes no han format part dels grans debats polítics de ciutat i, en canvi, l'única prioritat nova en l'agenda ha estat l'urbanisme tàctic. Evidentment que les polítiques d'espai públic i mobilitat són necessàries, la pregunta és si aquesta era una resposta suficient per al moment que passava Barcelona.

En aquests dos anys, tinc la sensació que el manual de polítiques noves que fa sis anys alguns van voler inaugurar s'ha estancat. L'agenda del govern de Barcelona no ens deixa una ciutat més preparada per als nous temps perquè no s'han encarat les transformacions necessàries per adaptar la ciutat als canvis sorgits de la crisi Covid. I no s'ha fet perquè el model del PSC ha pesat massa en totes les decisions estratègiques i aquesta és segurament l'aportació que va fer Valls a la ciutat.

L'operació Valls no va permetre tenir un govern que assumís la missió del moment que era encarar les transformacions que necessitava la ciutat. El seu vot va servir precisament per això: entregar les claus de la ciutat al lideratge del PSC. I es va permetre. Valls no va entregar la ciutat a Ada Colau i en això dono la raó a l'alcaldessa quan es refereix que ella no va tenir res a veure en aquella operació. Valls va entregar la ciutat a Collboni perquè sabia que les tesis del PSC s'acabarien imposant, prova d'això és el lideratge dels socialistes en les qüestions més estratègiques. En aquella operació d'investidura, els qui van guanyar van ser aquells que no volen regular els preus del lloguer, aquells que aposten per ampliar l'aeroport a qualsevol preu, aquells que no posaran cap deturador als creuers, aquells que liberalitzarien els horaris comercials, aquells que no faran res davant dels preus abusius de les elèctriques, els qui ens van subhastar el nostre front marítim, aquells que inauguraren el mandat perseguint maners, aquells que defensen un sistema basat en desigualtats que ens han dut fins aquí... I es va permetre. I a l'altra banda, mesures carregades de bones intencions, moltes que s'han hagut d'empènyer des de l'oposició perquè tiressin endavant davant de la passivitat dels socialistes, però que massa sovint no s'han sabut executar a ple rendiment o s'han quedat en bones intencions i pocs resultats.

Després de dos anys i en mig d'una pandèmia, segurament una de les lliçons que podem extreure'n és que per molt que se'ls ajudi no se'n surten a l'hora de plantejar un nou futur per a Barcelona. Perquè no volen o perquè ja els està bé cap a on vol anar el PSC. El que està clar és que nosaltres no volem anar on el PSC ens vol dur. Valls marxa i segella, segurament, la història d'un descontentament generalitzat, un mandat gairebé esgotat d'idees i una gran oportunitat perduda per a la ciutat. Caldrà esperar dos anys més a obrir una nova època a la capital de Catalunya.